

זבחים נב

עניין: שיריים אין מעכבין

בית יעקב (ליינר)

פרשת ויקרא אות א'

וזה ענין קרבנות שהם מאלו המינים שיוכלו להחלל באש של מעלה וזה שאמר הכתוב אדם כי יקריב מכם קרבן לה' וזוה"ק (פקודי ר"ט. לו כ"ו:) דא דקרבנא עד היכן סליק עד אין סוף. כי הנהמה אף שאין לה דעת מ"מ לפי שמקור חיות הנהמות הוא מפני שור שבמרכבה והטעם מפני נשר שבמרכבה ולפי שהם בטלים לגמרי מפני כבוד השי"ת ואין משיגים מהותם בתואר ברי' כלל כי למעלה אין עורף היינו שאין פונה להחזק ממקורו כלל וכמ"ס (תהלים ל"ד) היתבדך כסא הוה כי כח שאומר שיש לו חיות כח פעולה והו"י אין זה יכול ליטא עליו כבוד השי"ת כי כסא ה' היינו מי שהוא מתבטל לגמרי מפני כ"ס כמו הכסא שהיה בטילה למי שיושב עליה, ולכן מסתמך מפני שור

וזה ענין זריקת הדם שרומז על נפקה זו שהאדם הוא סומך מחלה על קרבנו ונתן כח בזה בנפש הנהמה ואח"כ זרקו מדה על מנחת אדמה נחשורר לעקה כי נשאלנו וחסליכני כי נפש כל מי דמו נכפשו הוא וכמ"ס (במדבר ל"ה) ולא רץ לא יופר לרס אשר שפך דם כי הארץ תחפץ בשוב וכמ"ס (איכה רבה. א') הדרכים מבקשין תפקידן. כי כל בריאת הטבע תחפץ ביהו"י ולא בהפסד וחורבן והנהמה תחפץ להחלל בנפש אדם וכל שכן באש של מעלה אכן הדם הנשאר על מנחת האדמה ולא נחלל לא באכילת אדם ולא באכילת מנחת מעורר נפקה ומה יבא ללכ האדם לעקה לשון פנים בפנים לבוראו:

וכמו שביאר ארמו"ר הנה"ק זל"ה על הכתוב ודום ענבים סוטה (ויחי מ"ט י"א) שזה מדבר בנעל חסובה אחרי שדמו רוחם בקרבו והשקט לא יוכל ולועק מנהמת לבו ומחאוקן למה חיינו לידו הכשולן הזה ושב אל ה' בלב שלם. וזה מה שנאמר בזה הפרשה "לרלונו" לפני ה' שאמר שנשגב ישראל אל ה' בכל הרצון ושב אל ה' אז מעורר גם רצון השי"ת. ולזה עולה כולה לנכוח וגם בשרה עולה על גבי המנחה שכלל כולו באש של מעלה שהוא גבוה מדעת האדם אבל דמה ניתן למטה מחוט הסיקרא. אכן חטאת בשרה נאכל לכהנים שזה רומז שיכנסו לאדם עבודה שגם הוא ירגיש בעבודה ואור השי"ת להגיה חשכו ודמה ניתן למעלה מחוט הסיקרא כי אחר שהאדם נכנס למטה והסתרה לריך לעורר רצון ממקום גבוה יותר שאף שנפעולה הוא הפעולה גדולה ביותר אכן הנפקה שנכלל בנעל חסובה עולה במעלה גבוה עוד יותר. ואימורי חטאת העולים לנכוח

בית יעקב (ליינר)

פרשת ויגש אות ט'

הוא, כמ"ס"נ בפרשת ויקרא בענין הקרבנות, שהקנין הוא אחד עם האדם, ומעלה מקנינו להתכלל בשור שבמרכבה, והאדם בתפלתו בשעת הבאת הקרבן מכניע לבו בקבלת עול מלכות שמים, ונכלל דמו בעבודה של הכהן שמקריב קרבנו. והשיריים שנשפכים ליסוד המזבח הוא, כי הארץ תעזור לעזור צעקת האדם בלבו בהבאת קרבנו, כדכתיב (מסעי לה) ולא רץ לא יכופר לדם אשר שופך בה, ולכן תעזור לעזרת תפלת האדם, שיעשה רושם בקרבנו, שיקבע צעקתו ויושע בקביעות קדושה ט"ו, כי לזה רומז ארץ כדכתיב (קהלת א) והארץ לעולם עומדת, ויקבע בקביעות באדם מעשה עבודתו (וכמ"ס"נ הענין בענין עגלה ערופה לקמן אות כג). לכן לא היו נותנים במקום שלא היה בו יסוד, כי יסוד הוא עולה אמה מן הארץ. וזהו חלקו של

שם אות כג

וכו' קל"ח. ועריפתה היה בנחל איתן אשר לא יעבד ולא יזרע, שאף בהדומם נמצא כח צעקה, לצעוק אל השי"ת למה מנעוה ע"י הרוצח הזה מבא להתכלל בהצורת אדם ע"י הזרע אשר יצמח בה, והוא יחזירה להעמידה נכח השי"ת בכח האכילה אשר יקבל ממנה ויעבוד בזה הכח את השי"ת.

שם משמאל צו תרע"ג

והנה מנחה שקומצין ממנה הקומץ להקטיר לגבוה היינו שכל חלקי הקדושה שהיו מפורדים בכל המנחה נקבצו באו כולם בקומץ ועולין לגבוה והשיריים נאכלין לכהנים. והקומץ במקום הדם שבמזבח, שהדם הוא הנפש ובו נקבצים כל חלקי הקדושה והחיות של הזבח, והקומץ לגבי שיריים הוא כערך הנפש לגבי הגוף שהיא פנימיות המנחה ונקרא אזכרתה כי זכירה היא פנימיותו של דבר, וכן שבת יומא דנשמתא כתיב ב' זכור, ונבחר הקומץ לגבוה כמו שנבחרה הנשמה מהגוף. כמ"ס בזה"ק שהקב"ה אתרע"י בנשמתא דבר נש ולא בגופא. וע"כ כהנים שגם גופם במדרגת נשמה ע"כ כולה כליל ואין בה קמיצה. ובוה יובן טעמו של ר' שמעון דס"ל מנחת חוטא של כהנים נקמצת והקומץ קרב לעצמו והשיריים קריבין לעצמן. דמאחר שהוא חטא חטא שוגג זה מתיחס לגוף ולא לנשמה, ודי שוב א"א שיהי' גופו עוד במדרגת נשמה, ודי שזה קרב לעצמו וזה קרב לעצמו. ורבנן סברי דמ"מ מאחר שאין נפסל מהכהונה ואפי' כ"ג שסרח מלקין ומחזירין אותו ואין למעלתו השתנות. ע"כ אין בו קמיצה כלל: